

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. apríla 2012, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenému **A. P.**, pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného A. P. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 6. októbra 2011, sp. zn. 6 To 12/2011, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného A. P. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 15. novembra 2010, sp. zn. 2 T 93/2008, bol obvinený A. P. uznaný za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 9. septembra 2007 v čase okolo 11,45 hod. v obci K., okres D. v pohostinstve zv. T., po predchádzajúcej slovnej hádke hodil svojmu bratovi V. P. sklenený pohár do tváre v oblasti pravého oka, čím mu spôsobil zranenia hodnotené znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva a farmácia ako ťažké, a to pomliaždenie očnej gule vpravo s doteraz trvajúcim výrazným zhoršením zraku, tržné rany mihalníc pravého oka a porušenie spojivky oka vpravo, ktoré si vyžiadali liečbu od 09. 09. 2007 do 15. 10. 2007, podľa lekárskej správy.

Za to bol obvinenému A. P. uložený súdom prvého stupňa podľa § 155 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 4 mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obvinený bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal odvolanie obvinený A. P. Krajský súd v Trnave na základe podaného odvolania rozhodol dňa 6. októbra 2011 rozsudkom, sp. zn. 6 To 12/2011, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného za vinného na nezmenenom skutkovom základe len zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona a uložil mu podľa § 155 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, na výkon ktorého zaradil obvineného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku Krajského súdu Trnava zo dňa 6. októbra 2011, sp. zn. 6 To 12/2011, podal obvinený dňa 20. januára 2012 prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozsudkom odvolacieho súdu došlo k porušeniu zákona, pretože po dôslednom preskúmaní veci mal súd obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

V písomných dôvodoch dovolania je podľa názoru obhajoby rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, v dôsledku čoho bol rozsudkom Krajského súdu v Trnave nesprávne právne vyhodnotený zistený skutkový stav veci, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to v neprospech obvineného A. P. Napadnutému rozsudku tak krajského ako i okresného súdu sa vytýka uznanie viny, pretože o vine bolo rozhodnuté na základe nepriamych dôkazov, pričom priame dôkazy ponechali oba súdy bez povšimnutia. Obvinený sa skutku nedopustil, jeho spáchanie popieral od počiatku trestného stíhania. Nikdy nepopieral konflikt s bratom, ale odmieta tvrdenie, že by hodil pohár do jeho tváre, tak ako mu to kladie za vinu obžaloba. Sám poškodený V. P., teda priamy účastník konfliktu, počas celého trestného konania nepotvrdil skutočnosť, že by mu obvinený hodil do tváre pohár a spôsobil mu zranenia uvedené v lekárskej správe a znaleckom posudku.

Obvineného neusvedčili ani svedkovia prítomní v predmetnom pohostinstve, kde k poraneniu poškodeného došlo.

Keďže v danom prípade je, podľa názoru obhajoby, naplnený zákonný dôvod na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., obvinený A. P. žiada, aby najvyšší súd, ako súd dovolací, vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave bol porušený zákon v jeho neprospech. Preto navrhuje, aby napadnuté rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 6. októbra 2011, sp. zn. 6 To 12/2011, zrušil najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. a prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným A. P. nie je dôvodné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda, že rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku odôvodnil obvinený tým, že obvinený vinu popiera a samotný poškodený - jeho brat, nepotvrdil pred orgánmi činnými v trestnom konaní skutočnosť, že by mu obvinený hodil pohár do tváre. Keďže žiadni svedkovia obvineného z tohto konania neusvedčili, znalecké posudky MUDr. M. Z. a MUDr. M. F., nie sú rozhodujúcim, ale len podporným dôkazom, resp. dôkazom nepriamym. Výpovede ošetrojúcich lekárov nepovažuje obvinený za dostatočne preukazujúce jeho vinu. Poškodený pred ošetrojúcim lekárom nikdy presne neopísal, ako k zraneniu došlo. Poskytol lekárovi len krátke konštatovanie, čo pre účely trestného konania nemôže mať dostatočnú vypovedaciu hodnotu. Preto, pokiaľ vina nie je riadne preukázaná (bez dôvodných pochybností), musí súd rozhodnúť v prospech obžalovaného a oslobodiť ho v zmysle zásady „in dubio pro reo“ – v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, konštatuje, že v dovolaní obvinený v podstate poukazuje na výsledky a obsah dokazovania, na jednotlivé vykonané dôkazné prostriedky a obsah dôkazov, pričom polemizuje so závermi súdov, ktoré ho uznali vinným za spáchaný trestný čin. Dôvody, ktoré uvádza obvinený v podanom dovolaní sú zhodné s jeho odvolacími dôvodmi a najvyšší súd jednoznačne konštatuje, že týmito dôvodmi sa zaoberal, okrem okresného súdu, aj odvolací krajský súd, a preto v podrobnostiach na ne len poukazuje.

Najvyšší súd sa pri svojom rozhodnutí plne stotožnil s názorom okresného prokurátora uvedeného vo vyjadrení k dovolaniu obvineného, že zistený skutok bol správne právne posúdený, jedná sa o konanie trestnoprávneho charakteru naplňajúce všetky znaky trestného činu v zmysle § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., a preto neexistujú žiadne skutočnosti, ktoré by tvorili uvedený dovolací dôvod.

Najvyšší súd, k dovolacím dôvodom prezentovaných obhajobou len dodáva, že v trestnom konaní sú predmetom dokazovania všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci samej, t.j. všetky skutočnosti a okolnosti dôležité z hľadiska trestného práva hmotného, ako aj všetky skutočnosti a okolnosti dôležité z hľadiska trestného práva procesného, najmä tie, ktorými sa preveruje vierohodnosť a zákonnosť vykonávaných dôkazov.

V priebehu celého trestného konania odsúdený mohol v súlade s § 34 ods. 1 Tr. por. predkladať akékoľvek dôkazy na svoju obhajobu, pričom toto svoje právo aj uplatňoval, avšak skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní a súdy sa v zmysle § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. nestotožnili s jeho tvrdeniami uvádzanými na svoju obhajobu, nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie skutku tak, ako to opisuje obvinený v podanom dovolaní. Po vykonaní, previerke a vyhodnotení zabezpečených dôkazov samostatne i v súhrne a vo vzájomných súvislostiach, aj krajský súd zistil, že dôkazy obsahujú relevantné informácie, teda zistil skutkový stav dôležitý pre rozhodnutie. Celé trestné stíhanie pritom prebehlo v súlade s Trestným poriadkom, ktorého ustanovenia mali byť podľa obvineného porušené vyššie uvedeným postupom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti dodáva, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení

rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že súdy rozhodli na základe nepriamych dôkazov a priame nechali bez povšimnutia, že on skutok nespáchal, čo potvrdzuje aj poškodený a neusvedčujú ho ani svedkovia prítomní v pohostinstve, taktiež že znalci jednoznačne nevyhlásili vznik poranení, vyjadrili sa len k väčšej pravdepodobnosti hodenia pohára než pádu naň a že súdy mali rozhodnúť v jeho prospech, je preto treba považovať z hľadiska naplnenia niektorého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. za irelevantnú.. V daných súvislostiach najvyšší súd konštatuje, že nie je možné v postupe orgánov činných v trestnom konaní vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu.

Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Napokon, obvineným napádaný skutkový stav veci tak, ako ho zistili a ustálili súdy nižšej inštancie, namietané nespáchanie skutku a proklamovaná nevina obvineného, sú dôvody stojace mimo zákonný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací § 377 Tr. por., je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie.

Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil okresný súd, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený A. P. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku okresného i krajského súdu.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného A. P. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 25. apríla 2012

**JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu**

Vyhotovil: JUDr. Gabriela Šimonová

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová